

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

ES politika cilvēktiesību aizstāvju atbalstam

P7_TA(2010)0226

Eiropas Parlamenta 2010. gada 17. jūnija rezolūcija par ES politiku cilvēktiesību aizstāvju atbalstam (2009/2199(INI))

(2011/C 236 E/10)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtus, Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju, starptautiskos paktus par cilvēktiesībām, Starptautisko paktu par civilajām un politiskajām tiesībām (ICCPR) un Starptautisko paktu par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām (ICESCR),
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Deklarāciju par cilvēktiesību aizstāvjiem un Apvienoto Nāciju Organizācijas īpašā referenta darbību saistībā ar cilvēktiesību aizstāvju situāciju,
- ņemot vērā Lisabonas līgumu, jo īpaši tā 3. un 21. pantu, un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamatnostādnes par cilvēktiesībām, jo īpaši Eiropas Savienības Pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem, kas pieņemtas 2004. gada jūnijā un pārskatītas 2008. gadā; ņemot vērā arī Pamatnostādnes par cilvēktiesību dialogiem, kas pieņemtas 2001. gada decembrī un pārskatītas 2009. gadā,
- ņemot vērā 2007. gada 6. septembra rezolūciju par cilvēktiesību dialogu un apspriežu norisi ar trešām valstīm ⁽¹⁾,
- ņemot vērā ES ārējos nolīgumos iekļautās cilvēktiesību klauzulas,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 1889/2006 par finanšu instrumenta izveidi demokrātijas un cilvēktiesību atbalstam visā pasaulē (EIDHR) ⁽²⁾,
- ņemot vērā 2002. gada 25. aprīļa rezolūciju par Komisijas paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam par Eiropas Savienības lomu cilvēktiesību ievērošanas un demokratizācijas veicināšanā trešās valstīs ⁽³⁾,
- ņemot vērā īpašās pamatnostādnes, kas izstrādātas Eiropas Parlamenta deputātiem par cilvēktiesību ievērošanas un demokrātijas veicināšanas darbībām to vizītēs uz trešām valstīm,
- ņemot vērā Saharova balvas par domas brīvību statūtus, kas pieņemti Eiropas Parlamenta 2003. gada 15. maija Priekšsēdētāju konferencē un grozīti 2006. gada 14. jūnijā,
- ņemot vērā iepriekš pieņemtās rezolūcijas par situāciju saistībā ar cilvēktiesībām pasaulē, jo īpaši pielikumus par atsevišķiem gadījumiem,
- ņemot vērā regulāri notiekošās debates un steidzamās rezolūcijas par cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma pārkāpumiem,
- ņemot vērā Ministru komitejas 2008. gada 6. februāra Deklarāciju par Eiropas Padomes rīcību, lai uzlabotu cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību un veicinātu viņu darbību,

⁽¹⁾ OV C 187 E, 24.7.2008., 214. lpp.⁽²⁾ OV L 386, 29.12.2006., 1. lpp.⁽³⁾ OV C 131 E, 5.6.2003., 147. lpp.

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

- ņemot vērā Eiropas Padomes Parlamentārās asamblejas 2009. gada 24. februāra Rezolūciju par cilvēktiesību aizstāvju situāciju Eiropas Padomes dalībvalstīs ⁽¹⁾,
  - ņemot vērā Eiropas Padomes Ministru komitejas 2007. gada 10. oktobra Ieteikumu par nevalstisko organizāciju juridisko statusu Eiropā ⁽²⁾,
  - ņemot vērā reģionālos cilvēktiesību instrumentus, tostarp Eiropas Cilvēktiesību konvenciju, Āfrikas Cilvēktiesību hartu un Āfrikas Cilvēktiesību komisijas (ACHPR) pieņemtās rezolūcijas par cilvēktiesību aizstāvjiem, Amerikas Cilvēktiesību konvenciju un Arābu Cilvēktiesību hartu,
  - ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Regulu (EK) Nr. 810/2009, ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) ⁽³⁾,
  - ņemot vērā dažu ES dalībvalstu īstenotās apdraudēto cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības un patvēruma programmas,
  - ņemot vērā Eiropas Parlamenta Reglamenta 48. pantu,
  - ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A7-0157/2010),
- A. tā kā Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos ir noteikts, ka katrai dalībvalstij ir jāveicina vispārēja cieņa pret cilvēktiesībām un brīvībām un jānodrošina to ievērošana;
- B. tā kā saskaņā ar 1998. gadā pieņemto ANO deklarāciju "cilvēktiesību aizstāvis" ir termins, ko izmanto, lai raksturotu personu, kura atsevišķi vai kopā ar citām personām rīkojas, lai veicinātu vai aizsargātu cilvēktiesības ar miermīlīgiem līdzekļiem;
- C. tā kā cilvēktiesību aizstāvji visā pasaulē ir nozīmīgas personas cilvēka pamattiesību aizsardzības un veicināšanas jomā, kuras nereti riskē ar savu dzīvību, un tā kā cilvēktiesību aizstāvji, savā darbā ievērojot taisnīguma un pārrēķināmības principus un ar precīziem ziņojumiem palīdzot radīt uzticamību, ir arī galvenie aktīvistu demokrātisko principu nostiprināšanā savā valstī; tādējādi veidojot cilvēcisko saikni starp demokrātiju un cilvēktiesību ievērošanu;
- D. tā kā atbalsts cilvēktiesību aizstāvjiem ir sen iedibināts elements Eiropas Savienības ārējo attiecību politikā cilvēktiesību jomā; tā kā tomēr ES atbalsts atšķiras atkarībā no valsts;
- E. tā kā Eiropas Savienība, pievienojoties Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai (ECHR), jo īpaši ir ieinteresēta cilvēktiesību aizsardzības nostiprināšanā atbilstīgi Lisabonas līguma noteikumiem;
- F. tā kā Eiropas Parlamentam ir liela nozīme cilvēktiesību aizstāvju darbības veicināšanā un aizsardzībā, veicot uzklaušanās, pieņemot rezolūcijas, vēstules un cita starpā piešķirot Saharova balvu, kā arī ziņojot par cilvēktiesībām visā pasaulē;
- G. tā kā Eiropas Savienība arvien vairāk koordinē savas darbības ar citiem reģionāliem starptautiskiem mehānismiem, kas izveidoti Āfrikā, Eiropā un Amerikas kontinentos, lai cieši uzraudzītu cilvēktiesību aizstāvju situāciju un mudinātu valstis nodrošināt labvēlīgu vidi viņu darbam atbilstīgi starptautiskajām un reģionālajām cilvēktiesību saistībām;
- H. tā kā cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošana ES visā pasaulē veicina patiesu uzticamību Eiropas Savienībai kā cilvēktiesību aizstāvei visā pasaulē;

⁽¹⁾ RES/1660(2009).

⁽²⁾ CM/Rec(2007)14.

⁽³⁾ OV L 243, 15.9.2009., 1. lpp.

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

- I. tā kā cilvēktiesību aizstāvji savā darbā paši sastopas ar cilvēktiesību pārkāpumiem un tā kā šie pārkāpumi ietver nogalināšanu, nāves draudus, piespiedu aizvešanu un nolaupīšanu, patvaļīgu apcietināšanu un aizturēšanu un citādu iebiedēšanu un mocīšanu, piemēram, apmelošanas kampaņas, un tā kā visi šie pārkāpumi var būt vērsti arī pret cilvēktiesību aizstāvju tuvākajiem ģimenes locekļiem, tostarp bērniem, un citiem radniekiem, lai atturētu cilvēktiesību aizstāvjus no viņu darbības turpināšanas; tā kā daudzos reģionos cilvēktiesību aizsardzības pasākumus apdraud cilvēktiesību aizstāvju darba ierobežojumi un vajāšanas;
- J. tā kā ikviena cilvēktiesību aizstāvja aizsardzība ir atkarīga no ES politikas cilvēktiesību jomā vispārējas īstenošanas;
- K. tā kā sievietes cilvēktiesību aizstāves ir īpaši apdraudētas un tā kā citas tiesību aizstāvju grupas un kategorijas, pret kurām īpaši ir vērsti uzbrukumi un cilvēktiesību pārkāpumi viņu darba dēļ, ietver tiesību aizstāvjus, kas strādā, lai aizsargātu civilās un politiskās tiesības — jo īpaši tiesības uz vārda brīvību, domas, apziņas un reliģijas brīvību, tostarp reliģisko minoritāšu tiesības — kā arī ekonomiskās, sociālās un kultūras tiesības, jo īpaši kolektīvās tiesības kā tiesības uz pārtiku un piekļuvi dabas resursiem, ieskaitot arod biedrību aktīvistus un tos, kas nodarbojas ar minoritāšu un kopienas tiesībām, bērnu tiesībām, pamatiedzīvotāju tiesībām un netradicionālas dzimumorientācijas pārstāvju tiesībām, kā arī cilvēkus, kuri cīnās pret korupciju;
- L. tā kā tiek izmantoti arvien sarežģītāki līdzekļi, lai vajātu cilvēktiesību aizstāvjus, tostarp ne tikai jaunās tehnoloģijas, bet arī nevalstiskās organizācijas ierobežojoši normatīvie akti un administratīvie šķēršļi, kas būtiski samazina telpu un iespējas neatkarīgas pilsoniskās sabiedrības pastāvēšanai; uzsverot šajā saistībā, ka vairāku valstu valdības traucē vai liedz cilvēktiesību aizstāvjiem oficiāli reģistrēt organizācijas un pēc tam apsūdz viņus par biedrošanās brīvības tiesību nelikumīgu izmantošanu;
- M. tā kā šie pasākumi viennozīmīgi ir uzskatāmi par starptautisko cilvēktiesību un vairāku vispārātzītu pamatbrīvību pārkāpumiem;
- N. tā kā dažreiz cilvēktiesību aizstāvjus ierobežo, izmantojot politiku, tiesību aktus un procedūras, un reizēm pret viņiem tieši vērs minētos instrumentus, ko raksturo kā “drošības” pasākumus, kuri nereti ir saistīti ar noniecināšanu un apsūdzībām terorismā;
- O. tā kā cilvēktiesību aizstāvju organizāciju un apvienību darbu īpaši apgrūtina inventāra konfiskācija, telpu slēgšana, lieli naudassodi, kā arī pedantiski rūpīga un subjektīva banku kontu pārbaude;
- P. tā kā, pamatojoties uz tirdzniecības nolīgumiem, kuros ir iekļauta cilvēktiesību klauzula, ES var pieprasīt ievērot cilvēktiesības kā tirdzniecības neatņemamu priekšnoteikumu,
1. atzinīgi vērtē cilvēktiesību aizstāvju nenovērtējamo ieguldījumu cilvēktiesību, tiesiskuma, demokrātijas aizstāvībā un veicināšanā un konfliktu novēršanā, riskējot ar savu, savu ģimeņu un vecāku drošību; atzinīgi vērtē to, 1998. gadā pieņemtajā ANO deklarācijā termins “cilvēktiesību aizstāvis” nav skaidri definēts, un šajā saistībā aicina Padomi un Komisiju stingri atbalstīt šo pieeju;
  2. aicina ES noteikt prioritāti esošo instrumentu un mehānismu efektīvai izmantošanai, lai Eiropas Savienībā panāktu saskaņotu un sistemātisku cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību; šajā saistībā iesaka Eiropas Savienības augstajai pārstāvei ārpolitikas un drošības politikas jautājumos aktīvi izvērtēt iespēju izstrādāt metodi, kurā vairāk pievērsta uzmanība rezultātiem, iekļaujot esošo cilvēktiesību politikas jomu un dialogu izvērtējumu;
  3. mudina ES un dalībvalstis pastiprināt savu politisko gribu, lai atbalstītu cilvēktiesību aizstāvju darbību un tādēļ labāk izmantot visus esošos instrumentus un izstrādāt jaunus papildu mehānismus, lai atbalstītu un veicinātu cilvēktiesību aizstāvju darbu, īstenojot patiesu līdzdalības stratēģiju, kurai būtu jānodrošina labvēlīga vide cilvēktiesību aizstāvjiem, kurā tie var veikt savus uzdevumus un saņemt aizsardzību; uzsver, ka šīs darbības jāīsteno vienlaicīgi ar politiku, kas vērsta uz konfliktu novēršanu un aizsardzību pret uzbrukumiem un draudiem cilvēktiesību aizstāvjiem, ieviešot steidzamus un ilgtermiņa pasākumus;

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

Institucionālā stiprināšana un Lisabonas līgumā ieviestie jauninājumi

4. atgādina, ka Lisabonas līgums, kā noteikts tā 3. un 21. pantā, izvirza cilvēktiesību veicināšanu un aizsardzību par Eiropas Savienības ārējās darbības mērķi; uzsver, ka ir jānosaka prioritāte nodrošināt, ka cilvēktiesību veicināšana kā Eiropas Savienības pamatvērtība un ārpolitikas mērķis tiek pienācīgi atspoguļota Eiropas Ārējās darbības dienesta izveidē un struktūrā, tostarp piešķirot pietiekamus cilvēkresursus; tāpēc aicina izveidot EĀDD centrālo kontaktpunktu ar īpašu atbildību attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem;

5. uzsver, ka Pamatnostādņu par cilvēktiesību aizstāvjiem īstenošana ES misijās līdz šim bijusi neapmierinoša, un aicina Komisiju veikt pamatīgu analīzi, lai nodrošinātu šā jautājuma risināšanu; šajā saistībā norāda, ka, Lisabonas līgumam stājoties spēkā, Komisijas delegācijām trešās valstīs tagad tiks dota nebijusi iespēja risināt šo jautājumu, jo tās kļūst par Eiropas Savienības delegācijām, kurām arvien vairāk tiek uzticēts pienākums pārstāvēt ES un īstenot cilvēktiesību politiku; tāpēc atkārtoti aicina regulāri iecelt katrā valstī augsti kvalificētu politisko amatpersonu ar īpašu atbildību cilvēktiesību un demokrātijas jomā un iekļaut pamatnostādnes un izveidot paraugpraksi attiecībā uz cilvēktiesībām un to īstenošanu ES misiju darbinieku mācību programmās, darba aprakstos un novērtēšanas procedūrās;

6. uzsver cilvēktiesību klauzulas svarīgo nozīmi tirdzniecības politikas jomās, kā arī ES un trešo valstu partnerības un tirdzniecības nolīgumos; ierosina novērtēt tirdzniecības attiecībās ar ES iesaistīto trešo valstu situāciju cilvēktiesību jomā;

7. sagaida, ka, iecelot augsto pārstāvi ārpolitikas un drošības politikas jautājumos, kura ir arī Komisijas priekšsēdētāja vietniece, un izveidojot kopēju Eiropas Ārējās darbības dienestu, būtiski tiks uzlabota ES saskaņotība un efektivitāte šajā jomā, un stingri iesaka nodrošināt, lai vietējo stratēģiju izstrādi, cieši sadarbojoties ar vietējo neatkarīgo pilsonisko sabiedrību, tostarp to regulāru novērtēšanu, institucionalizētu augstā pārstāve / Komisijas priekšsēdētāja vietniece un tādejādi garantētu ES Pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem paredzēto aizsardzības pasākumu faktisku īstenošanu;

8. uzskata, ka ir jāuzlabo sadarbība ar neatkarīgu pilsonisko sabiedrību un sistemātiski tā jāuzrauga, kā arī ir jāuzlabo cilvēktiesību aizstāvju piekļuve ES delegācijām un misijām uz vietas; šajā saistībā atzinīgi vērtā Spānijas prezidentūras lūgumu iecelt kopīgu vietējo sadarbības koordinatoru no ES cilvēktiesību aizstāvju misijām, nosakot pienākumu koordinēt Eiropas Savienības darbības, veicinot pastiprinātu piekļuvi informācijai par cilvēktiesību pārkāpumiem un sadarbību ar pilsonisko sabiedrību, vienlaikus nodrošinot šo koordinatoru atbildību īstenošanas pārredzamību un iespēju ātri un elastīgi rīkoties ārkārtas gadījumā; aicina informēt Parlamentu par ieceltajiem koordinatoriem;

Virzībā uz saskaņotāku un sistemātiskāku pieeju ES cilvēktiesību politikai

9. pauž bažas par to, ka netiek īstenotas ES Pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem; uzstāj, ka minētās pamatnostādnes pienācīgi un pilnīgi ir jāīsteno visām ES delegācijām un ka ir jāpalielina centieni, lai nodrošinātu, ka visas delegācijas līdz 2010. gada beigām izstrādā vietējās īstenošanas stratēģijas vai, ja stratēģijas jau ir izstrādātas, minētajā termiņā tās pārskata; pieprasa, lai šo vietējo stratēģiju dokumenti būtu pieejami Eiropas Parlamentam un tiktu publicēti Eiropas Savienības gada pārskatā par cilvēktiesībām;

10. aicina Padomi, Komisiju un ES misijas aktīvi iesaistīt cilvēktiesību aizstāvjus un organizācijas vietējo stratēģiju izstrādes, uzraudzīšanas un pārskatīšanas procesā, jo tādejādi tiktu nodrošināta šo stratēģiju efektivitāte;

11. uzskata, ka ES pamatnostādnes paredzētās cilvēktiesību aizstāvju un diplomātu ikgadējās sanāksmes, ja tās sasauktu vismaz reizi gadā, noteikti veicinātu šā procesa attīstību, un mudina turpmāk šīs sanāksmes rīkot biežāk un sistemātiskāk; aicina vēltīt pūles tam, lai nodrošinātu attiecīgo valstu un reģionu cilvēktiesību aizstāvju piedalīšanos šādās sanāksmēs;

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

12. tādēļ aicina augsto pārstāvi ārpolitikas un drošības politikas jautājumos apsvērt iespēju organizēt cilvēktiesību aizstāvju starptautisku sanāksmi, kurā piedalītos Apvienoto Nāciju organizācijas attiecīgās struktūras, reģionālo cilvēktiesību sanāksmju sekretariāti, kā arī starptautiskās un reģionālās NVO un kuras mērķis būtu uzlabot cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību un veicināt cilvēktiesību ievērošanu visā pasaulē;
13. uzsver nepieciešamību ņemt vērā dzimumu līdztiesības perspektīvu pamatnostādņu īstenošanā, veicot mērķtiecīgas darbības sieviešu cilvēktiesību aizstāvju un citu īpaši neaizsargātu grupu, piemēram, žurnālistu un cilvēktiesību aizstāvju, kas strādā, lai veicinātu ekonomiskās, sociālās un kultūras tiesības, cilvēktiesības, un cilvēktiesību aizstāvju, kas veic darbu saistībā ar minoritāšu, jo īpaši reliģisko un valodas minoritāšu, tiesībām, pamatiedzīvotājiem un netradicionālas dzimumorientācijas pārstāvjiem;
14. uzsver, ka cilvēktiesību aizstāvju darbā ir svarīga vārda brīvība un tiešsaistes un nesaistes plašsaziņas līdzekļu nozīme;
15. uzskata, ka ir jānovērtē jauno tehnoloģiju attīstības un to ietekmes nozīme cilvēktiesību aizstāvju darbā un šā vērtējuma rezultāti jāiekļauj esošajās ES cilvēktiesību programmās un programmās, kas saistītas ar cilvēktiesību aizstāvju darbu;
16. uzskata, ka vietējo stratēģiju būtiskākie aspekti saistībā ar ES Pamatnostādņu par cilvēktiesību aizstāvjiem īstenošanu būtu jāiekļauj valstu stratēģiskajos dokumentos/valstu indikatīvajās programmās, EKP rīcības plānos, EIDHR gada darba programmās un Stabilitātes instrumentā (*IfS*);
17. atkārtoti pauž, ka, izmantojot Lisabonas līgumu, jautājums par cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību un drošību jāietver kā prioritārais jautājums ES ārējās attiecībās ar trešām valstīm un tas jāiekļauj visos Eiropas Savienības ārpolitikas līmeņos, aspektos un instrumentos, lai uzlabotu saskaņotību, efektivitāti un ticamību ES atbalstam cilvēktiesību aizstāvjiem; uzskata, ka īpašu valsts stratēģiju izstrāde, efektīva īstenošana un regulāra paveiktā darba analīze cilvēktiesību un demokrātijas jomā būtu liels ieguldījums šīs mērķtiecīgās pieejas īstenošanā;
18. uzskata, ka cilvēktiesību aizstāvji trešās valstīs tiks labāk aizsargāti, uzlabojot ES cilvēktiesību dialogu efektivitāti; uzsver nepieciešamību sistemātiski runāt par cilvēktiesību aizstāvju situāciju visos politiskajos un cilvēktiesību dialogos un tirdzniecības sarunas ar trešām valstīm un vispārēji par situāciju un tiesībām uz biedrošanās brīvību valstu tiesību aktos, noteikumos un praksē, atgādinot partnervalstu atbildību nodrošināt, lai visi ANO Deklarācijā par cilvēktiesību aizstāvjiem paredzētie pienākumi un tiesības, tostarp biedrošanās brīvības un pulcēšanās brīvības tiesības un tiesības saņemt valsts un ārvalstu finansējumu, kā arī vārda brīvība, kas ir ļoti būtiska cilvēktiesību aizstāvju darbā, tiktu iekļauti valsts tiesību aktos; uzskata, ka jāatgādina arī partnervalstīm par pienākumu un atbildību aizsargāt un veicināt cieņu pret cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu darbu un radīt apstākļus, kas pilnīgi nodrošina cilvēktiesību aizstāvību, uzraudzību un ziņošanu par tām;
19. uzskata, ka attiecībā uz valsts un ārvalstu finansējuma saņemšanu ir būtu jāpieņem konkrēti kritēriji līdzsvarā ar pienācīgu pārredzamību un vajadzīgo konfidencialitāti; aicina veikt pasākumus, kas nodrošinātu, ka tiek ņemti vērā arī jebkādi citi kritēriji, ko var ierosināt cilvēktiesību aizstāvji, ja tas ir būtiski viņu darbam;
20. atgādina, ka Eiropas Parlamenta delegācijām kā atbildīgajām organizācijām EP attiecībās ar trešām valstīm varētu būt aizvien būtiskāka nozīme centienos palīdzēt cilvēktiesību aizstāvjiem atbilstīgi īpašo cilvēktiesību pamatnostādņu un EP deputātu demokrātisko pasākumu trešās valstīs prasībām;
21. aicina cilvēktiesību dialogos ar trešām valstīm piešķirt nozīmīgāku lomu Eiropas Parlamentam;
22. mudina cilvēktiesību dialogā iesaistīt uzņēmēju aprindas;
23. uzskata, ka ir nepieciešama saskaņota un sistemātiska pieeja ES līmenī, iespēja dalībvalstīm ieviest papildu noteikumus attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību;

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

24. nosoda vairākās pasaules valstīs valdošo nesodāmības gaisotni saistībā ar pārkāpumiem, kas pieļauti pret cilvēktiesību aizstāvjiem; aicina Padomi un Komisiju ierosināt šo jautājumu to divpusējās attiecībās, aicinot visas valstis nodrošināt, ka pārkāpēji neatkarīgi no to ieņemamā amata vai pienākumiem tiek saukti pie atbildības, īstenojot neatkarīgas un efektīvas disciplinārās procedūras un kriminālprocesus, vienmēr paturot prātā iespēju pēc lietas izskatīšanas valsts juridiskajās instancēs, iesniegt apelācijas sūdzību Eiropas Cilvēktiesību tiesā;

25. uzsver, ka ir jānodrošina, lai valsts un sabiedrības drošība, kā arī terorisma apkarošana netiktu ļaunprātīgi izmantota pret cilvēktiesību aizstāvjiem;

26. norāda, ka arī parlamentāriešiem ir būtiska nozīme, lai nodrošinātu, ka tie valstu tiesību akti, kas varētu ietekmēt cilvēktiesību aizstāvjus un viņu darbību, atbilstu starptautiski atzītiem cilvēktiesību standartiem; tāpēc uzsver, ka ir svarīgi, lai Eiropas Parlamenta deputāti šos jautājumus sistemātiski risinātu divpusējās un daudzpusējās sanāksmēs ar citiem parlamentāriešiem un attiecīgajiem ekspertiem atbilstīgi Eiropas Parlamenta īpašajām pamatnostādņēm par Eiropas Parlamenta deputātu darbībām cilvēktiesību un demokrātijas jomā to vizišu laikā trešās valstīs;

27. uzsver, ka ir svarīgi organizēt pilsoniskās sabiedrības seminārus vai īstenot citus pasākumus, lai neatkarīga pilsoniskā sabiedrība tiktu pilnīgi iesaistīta cilvēktiesību dialogu sagatavošanā; uzskata, ka ir jānostiprina saikne starp pilsoniskās sabiedrības semināriem un formālo dialogu, publicējot pieņemtos ieteikumus un uzlabojot kontroli un atskaiti pilsoniskajai sabiedrībai pēc tam, kad dialogs ir noticis; uzsver, ka ir būtiski arī turpmāk dialogu laikā pieminēt atsevišķus gadījumus, un uzskata, ka vārdu publicēšana nostiprinātu ES darbību ietekmi un pievērstu lielāku sabiedrības uzmanību šādiem gadījumiem, ar nosacījumu, ka publicēšana nepakļautu riskam cilvēktiesību aizstāvjus; uzsver, ka ir svarīgi kopīgi ar citiem cilvēktiesību aizstāvjiem un pilsonisko sabiedrību novērtēt šāda apdraudējuma iespējamību;

28. uzskata, ka Eiropas Demokrātijas un cilvēktiesību instruments (*EIDHR*), kas jau ir pierādījis spēju atbalstīt un veicināt cilvēktiesību ievērošanu un tiesiskuma nostiprināšanu, arī turpmāk ir jāizmanto, lai vēl vairāk attīstītu tiešo atbalstu cilvēktiesību aizstāvjiem, apmierinot viņu īstermiņa un ilgtermiņa vajadzības, un jānodrošina tā pieejamība arī īpaši neaizsargātām grupām un attālos reģionos, ka arī tādos reģionos dzīvojošiem cilvēktiesību aizstāvjiem, kam pievērsta mazāka uzmanība;

29. aicina Padomi un augsto pārstāvi pastāvīgi atmaskot un izteikt aizrādījumus starptautiskiem uzņēmumiem, kas ar uzraudzības tehnoloģiju palīdzību piemēro despotiskus režīmus un tādējādi atvieglo cilvēktiesību aizstāvju vajāšanu un apcietināšanu;

Lielāka pārredzamība un pārskatāmība kā aizsardzības pasākums

30. aicina Padomi un Komisiju uzlabot cilvēktiesību aizstāvju, EĀDD, ES valstu vēstniecību un ES valstu ārlietu ministriju informētību par pamatnostādņu esamību, veicot mērķtiecīgas darbības, lai nodrošinātu to pilnīgu apstiprināšanu un piemērošanu; uzskata, ka pamatnostādņēs paredzētās ikgadējās sanāksmes būtiski atbalstītu cilvēktiesību aizstāvjus un arī veicinātu uzticību ES darbībām cilvēktiesību jomā un to redzamību, tādējādi skaidri demonstrējot, cik svarīga Eiropas Savienībai ir cilvēktiesību aizsardzība;

31. uzsver, ka cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu darbam nodrošinātā atpazīstamība sabiedrībā un pamatnāmība arī var veicināt viņu aizsardzību sarežģītās situācijās, jo pārkāpēji, iespējams, atturētos no darbības, ja pārkāpumi nepaliktu nepamanīti; aicina ES dalībvalstis un ES delegācijas, kad vien tas ir iespējams, publicēt pasākumus un citas darbības, kas veiktas saistībā ar attiecīgo gadījumu, vienmēr apspriežoties ar cilvēktiesību aizstāvi un viņa ģimeni; aicina ES misijas sniegt cilvēktiesību aizstāvjiem un/vai viņu ģimenēm, kā arī NVO, kuras pievērta ES uzmanību konkrētajai lietai, sistemātiskas atskaites par visām darbībām neatkarīgi no veida, kas veiktas viņu labā, kā paredzēts pamatnostādņēs;

32. aicina Eiropas Savienības augsto pārstāvi ārpolitikas un drošības politikas jautājumos un visus Komisijas locekļus, kuru atbildības jomā ir ārlietas, regulāri tikties ar cilvēktiesību aizstāvjiem, atrodoties darba vizītēs trešās valstīs, un uzsver, ka atbalsts cilvēktiesību aizstāvjiem būtu obligāti jāiekļauj arī ES īpašo pārstāvju mandātā; uzsver, ka augstajai pārstāvei un īpašajiem pārstāvjiem būs jāatskaitās Eiropas Parlamentam par veiktajām darbībām šajā saistībā;

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

33. uzsver nepieciešamību aktīvi atbalstīt un izstrādāt priekšlikumus attiecībā uz to, kādā veidā kā daļu no ilglaicīga atbalsta cilvēktiesību aizstāvjiem varētu izmantot Saharova balvas laureātu tīklu, ko izveidoja 2008. gada decembrī, atzīmējot Saharova balvas divdesmito gadadienu, un gūt lielāku labumu no laureātu iespējamā ieguldījuma saistībā ar dažādām Eiropas Parlamenta darbībām, īstenojot tā mandātu; atkārtoti pauž bažas par cilvēktiesību pārkāpumiem attiecībā pret dažiem Saharova balvas laureātiem;

Virzībā uz saskaņotāku un vairāk uz rezultātiem orientētu darbību cilvēktiesību aizstāvju atbalstam

34. uzskata, ka ES ir jāizstrādā holistiska pieeja cilvēktiesību aizstāvjiem, lai uzlabotu ticamību ES politikai un tās efektivitāti ES dalībvalstīs un attiecībās ar trešām valstīm, vienlaicīgi ietverot atbalsta pasākumus, lai nodrošinātu viņu darbību, kā arī preventīvos un aizsardzības pasākumus, ņemot vērā cilvēktiesību aizstāvju īstermiņa un ilgtermiņa vajadzības; uzsver, ka pārskatītajā stratēģijā attiecībā uz EIDHR un ES Pamatnostādņem par cilvēktiesību aizstāvjiem būtu jāatspoguļo šī pieeja;

35. uzskata, ka ES būtu skaidri jānorāda attiecīgās sankcijas, ko varētu piemērot tām trešām valstīm, kuras pieļauj nopietnus cilvēktiesību pārkāpumus, un tās arī jāpiemēro; vēlreiz atgādina par savu pieprasījumu Komisijai un Padomei un jo īpaši Komisijas priekšsēdētāja vietniecei, kura ir arī augstā pārstāve cilvēktiesību jautājumos, panākt, lai klauzula par cilvēktiesībām reāli darbotos starptautiskos nolīgumos, un tādējādi izveidot patiesu šīs klauzulas izpildes mehānismu atbilstoši Kotonū nolīgumu 8., 9. un 96. panta garam;

36. uzskata, ka tādas darbības attīstīšanai, kas vairāk orientēta uz rezultātiem, Eiropas Savienības augstajai pārstāvei ārpolitikas un drošības politikas jautājumos būtu regulāri jānovērtē visu ES delegāciju trešās valstīs veiktā ES Pamatnostādņu par cilvēktiesību aizstāvjiem īstenošana un jānosaka par prioritāti un rūpīgi jāuzrauga misiju darbība un jāiesaka pasākumi to darbības uzlabošanai tajās vietās, kur īstenošana acīmredzami nav bijusi veiksmīga;

37. aicina Padomi atvieglot to cilvēktiesību aizstāvju, kas nevar palikt savās valstīs, uzņemšanu Eiropā; aicina Padomi un Komisiju izstrādāt un īstenot konkrētus pasākumus, kas atvieglotu cilvēktiesību aizstāvju iekļūvi Eiropā;

38. atgādina, ka ir nepieciešams pārvarēt saskaņotas aizsardzības un patvēruma stratēģijas trūkumu, pastāvīgi piemērojot īstermiņa un ilgtermiņa ārkārtas pasākumus un iniciatīvas; pieprasa, lai līdz 2010. gada beigām augstā pārstāve Eiropas Parlamentam iesniegtu ziņojumu par šajā saistībā veiktajiem pasākumiem;

39. atkārtoti aicina dalībvalstis prioritārā kārtā izstrādāt saskaņotu politiku par ārkārtas vīzu izdošanu cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu ģimenes locekļiem, kā piemēru izmantojot Spānijā un Īrijā īstenotos īpašos režīmus; ir stingri pārliecināts, ka, pilnvarojot Eiropas Savienības jaunās delegācijas sniegt ieteikumus dalībvalstīm par ārkārtas vīzu izdošanu, tiks sperts milzīgs solis Eiropas Savienības cilvēktiesību politikas īstenošanas virzienā; uzskata, ka kopējo pieeju lielā mērā varētu panākt, ja Rokasgrāmatas par vīzu pieteikumu izskatīšanu un izdoto vīzu maiņu projektā būtu ietverta skaidra atsauce uz šādu iespēju, kā jau Eiropas Parlaments norādīja juridiskās pārbaudes procesa laikā attiecībā uz iepriekš minēto pasākumu;

40. mudina visas 27 dalībvalstis uz līdzīgu rīcību, izdodot vīzas cilvēktiesību aizstāvjiem;

41. uzsver nepieciešamību papildus šīm ārkārtas vīzām nodrošināt iespēju cilvēktiesību aizstāvjiem saņemt pagaidu aizsardzību un patvērumu Eiropā, nodrošinot finanšu resursus un izmitināšanas iespējas, lai sniegtu patvērumu cilvēktiesību aizstāvjiem, kā arī papildu programmas (pasākumus cilvēktiesību jomā, valodu kursus Eiropas augstskolās utt.); atzinīgi vērtē Čehijas prezidentūras atbalstīto iniciatīvu "Patvēruma pilsētas", kā arī Spānijas valdības kopš 2008. gada īstenoto Aizsardzības un patvēruma programmu, un aicina Eiropas Ārējās darbības dienestā Komisijas priekšsēdētāja vietnieci/augsto pārstāvi līdz 2010. gada beigām pabeigt Aizsardzības un patvēruma programmas izstrādāšanu un īstenot to līdz 2011. gada beigām, vienlaikus tomēr nenotiekot atbildību no citām pilsētām; tādēļ aicina augsto pārstāvi iesniegt Eiropas Parlamentam rokasgrāmatu par "Patvēruma pilsētu" izveidošanu, kā arī pamatpriekšlikumu šādu pilsētu tīklu atbalstam; aicina arī turpmāk nodrošināt atbalstu esošajām iniciatīvām šajā saistībā;

Ceturtdiena, 2010. gada 17. jūnijs

42. turklāt uzsver, ka situācijās, kad var būt apdraudēta cilvēktiesību aizstāvja dzīvība vai fiziskā vai garīgā veselība, dalībvalstīm un ES delegācijām būtu jāatbalsta un jāattīsta arī citi aizsardzības pasākumi un ātrās reaģēšanas mehānismi; uzskata, ka tas būtu jā dara, cieši sadarbojoties ar cilvēktiesību aizstāvjiem un pilsonisko sabiedrību;

43. atzinīgi vērtē pašreizējo sadarbību starp esošajiem aizsardzības mehānismiem Eiropas un starptautiskā līmenī, un to iespējams vairāk nostiprināt, veicot regulāru informācijas un stratēģiju apmaiņu, lai nodrošinātu lielāku to savstarpējo papildināmību attiecībā uz informācijas apmaiņu par ārkārtas gadījumiem un ilgtermiņa atbalsta darbību koordinēšanu, piem., izmantojot drošu tiešsaistes platformu, kas būtu pieejama visām oficiālajām ieinteresētajām pusēm; šajā saistībā atzinīgi vērtē Eiropas Padomes rīkotās ikgadējās sanāksmes, kā arī "savstarpējos mehānismus" — Cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības observatorijas rīkotās ikgadējās sanāksmes, Starptautiskās Cilvēktiesību federācijas (FIDH) un Pasaules organizācijas spīdzināšanas novēršanai (OMCT) kopīgo programmu ar mērķi stiprināt starptautisko un reģionālo mehānismu un iestāžu mijiedarbību cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības jomā; aicina esošās darba grupas cilvēktiesību aizstāvju jautājumos Eiropā meklēt iespējas ciešākai sadarbībai Padomes Cilvēktiesību darba grupas un Eiropas Padomes programmas ietvaros (pēdējē šeit minētā ir Eiropas Padomes cilvēktiesību komisāra iniciatīva);

44. saistībā ar Lisabonas līguma īstenošanu aicina ES iestādes izveidot starpiestāžu sadarbības mehānismu attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem; apzinās, ka šāda mehānisma radīšanu atvieglotu cilvēktiesību aizstāvjiem paredzētu kontaktpunktu izveide visās ES iestādēs un struktūrvienībās, šādiem kontaktpunktiem cieši sadarbojoties ar ES misiju un delegāciju atbildīgajiem par cilvēktiesību un demokrātijas jomu;

45. aicina Padomi un Komisiju izskatīt iespējas izveidot visām ES iestādēm un visiem pārējiem aizsardzības mehānismiem kopīgu brīdinājuma sistēmas mehānismu;

46. uzskata, ka informācijas apmaiņu veicinātu arī īpašu datubāzu vai "žurnālu" izveide, lai būtu iespējams sekot līdzi veiktajām darbībām, jo īpaši saistībā ar personām, vienlaikus garantējot pilnīgu konfidencialitāti;

47. aicina Komisiju novērot un pastāvīgi uzraudzīt īstermiņa un ilgtermiņa ES pamatnostādņu par cilvēktiesību aizstāvjiem īstenošanu un ziņot par to Eiropas Parlamenta Cilvēktiesību apakškomitejai;

*

* *

48. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī ES dalībvalstīm.

Statistikas datu kvalitāte Eiropas Savienībā un Komisijas (Statistikas biroja) revīzijas pilnvaru pastiprināšana

P7_TA(2010)0230

Eiropas Parlamenta 2010. gada 17. jūnija rezolūcija par statistikas datu kvalitāti Savienībā un pastiprinātām Komisijas (Eurostat) pilnvarām revīzijas jomā

(2011/C 236 E/11)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Komisijas priekšlikumu Padomei (COM(2010)0053 redakcija),

— ņemot vērā Komisijas priekšlikumu (COM(2005)0071 redakcija – 2005/0013(CNS)),